

ת"ד 8943/02/20 - מדינת ישראל נגד נירן חלצי אלקרס

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 8943-02-20 מדינת ישראל נ' חלצי אלקרס
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד רביבו

נגד

נירן חלצי אלקרס

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד גולן

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים ונזק, בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חצייתה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 18.12.19, בשעה 19:55 לערך, נהגה הנאשמת ברכב ברמת גן, ברחוב כיכר הרב פרדס, מכיוון מזרח לכיוון מערב, הגיעה לצומת עם רחוב שלם, החלה בפניה ימינה ובמהלך הפניה, לא אפשרה להולכת רגל, רינת יצחק, שחצתה אותה עת את מעבר החצייה המסומן במקום, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת, להשלים חצייתה בבטחה, המשיכה בנסיעה, פגעה בה והפילה אותה לכביש.

כתוצאה מהפגיעה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלה של ממש, כמפורט בסעיף 4 לעובדות כתב האישום ובעדותה בבית המשפט.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באחריותה לגרם התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"מ זיו טרבלוס, בוחן תאונות דרכים (להלן- הבוחן), מטעמו, הוגשו המסמכים הבאים: ת/1 - דו"ח בוחן, ת/2 - הודעת נאשמת עם טופס הודעה על זכויות מיום 18.12.19, ת/3 - הודעת נאשמת עם טופס הודעה

עמוד 1

על זכויות מיום 19.12.19, ת/4 - הודעת נאשמת עם טופס הודעה על זכויות מיום 10.1.20, ת/5 - תמונה ממצלמת גוף של שוטר, ת/6 - תרשים, ת/7 - סקיצה, ת/8 - לוח תצלומים, ת/9 - דו"ח פעולה מיום 18.12.19, ת/10 - מזכר מיום 19.12.19, ת/11 - דיסק תמונות ומצלמת גוף.

עדת תביעה מספר 2 - רינת יצחק, הולכת הרגל (להלן-רינת)

כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכים רפואיים בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו ת/12, דו"ח פעולה של השוטרת אילונה בלשצ'וק, שסומן ת/13, דו"ח פעולה של השוטר סאלח אליען, שסומן ת/14 ותמונות, שסומנו ת/15.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהגה ברכב, כמפורט לעיל.

מעדותה של רינת עולה, כי לאחר שירדה מאוטובוס בסמוך למקום, המשיכה לעבר מעבר החצייה נשוא כתב האישום, הסתכלה, חצתה מחצית ממעבר חצייה ופתאום ראתה את גלגלי הרכב, הנאשמת עצרה ופגעה בה. לדבריה, שתי בחורות שהיו במקום, סייעו לה והיא צערה לעבר הנאשמת, ששברה לה את הרגל.

רינת אישרה כי היא הולכת עם מקל הליכה, אבל שללה בתוקף את הטענה כי היא חולת אפילפסיה ונפלה לכביש, שלא בקשר לפגיעת הנאשמת.

בחקירתה הנגדית, העידה רינת כי היא סובלת ממחלה בשם נירופאטיה וקצת מתקשה ללכת, אך עבדה שנים במשרה מלאה.

רינת נשאלה והשיבה כי רכב הנאשמת הגיע מסיבוב וכי היא הסתכלה, כפי שהדגימה בדיון ואז הרכב הגיע על הרגל שלה וכאשר הורידה את ראשה, הבחינה בגלגלי הרכב על רגלה.

לשאלת הסנגור, השיבה כי כאשר הביטה, לא היה שום רכב ואולי הנאשמת הגיעה במהירות.

הסנגור שאל את רינת וביקש כי תראה אזה חלק מרכב הנאשמת פגע בה והיא הצביעה לעבר חזית צד ימין.

כאשר טען בפניה הסנגור, כי נפלה שניה לפני שרכב הנאשמת הגיע, השיבה רינת כי מדובר בשקר וכי הנאשמת טוענת כך רק בגלל שראתה כי היא נעזרת במקל.

עד תביעה 3, הבוחן, הגיע לזירת התאונה, פגש במודיעה על התאונה, שלטענתה, לא ראתה את האירוע עצמו וכן בנאשמת ובשוטר הסיור שהגיע למקום, גבה הודעה ראשונה מהנאשמת וביצע עבודת בוחנות. לדבריו, מצא ממצאים על גבי רכב הנאשמת, שיש בהם כדי להעיד על מגע בין הרכב לרינת, כמו גם מנח השכיבה של רינת לאחר התאונה. עוד מסר הבוחן, כי הנאשמת טענה בפני השוטרת שהגיעה למקום, כמתועד ב-ת/13, כי נסעה לאט ולפתע, מישהי נזרקה לה על הרכב ולא טענה כי רינת כבר שכבה על הכביש.

לדבריו, על הרכב נמצאו ניגובי אבק, שלפחות אחד מהם טרי ומתאים לפגיעה ברינת וכן, מיקום ניגוב האבק מתאים

לסיטואציה בה רינת נפגעה מחזית צד ימין של הרכב ונהדפה לאחור, לכיוון המדרכה.

בחקירתו הנגדית, הפנה הבוחן לתמונות 9-12, באשר לניגוב האבק שמצא על רכב הנאשמת ואישר כי לא נערכה בדיקה על מנת לנסות ולקשור ממצא זה לבגדיה של רינת.

הבוחן נשאל ואישר כי הנאשמת מסרה לו כי היא מנגבת את הרכב בגלל לשלשת יונים, אך הפנה לניגוב האבק הטרי שמצא במרחק של 0.5-0.7 מדופן ימין ולא לאלה שבחזית או דופן שמאל של הרכב.

הבוחן נשאל אם ניגוב האבק יכול להיות גם תוצאה של מפגש בין הולך רגל לרכב עומד והשיב כי לגרסת הנאשמת עצמה, היא עצרה רק אחרי ששמעה צעקה ולא ראתה את רינת חוצה, דהיינו, המגע אירע כאשר הרכב היה בתנועה.

הבוחן נשאל לגבי המודיעה על התאונה והסביר כי מסרה לו בטלפון כי הייתה עם הגב לכביש ולא ראתה את התאונה ולכן, לא מצא לנכון לזמנה לעדות במשטרה.

הבוחן שלל את הטענה כי רינת נפלה לפני התאונה וקבע כי אם הייתה מועדת ונופלת לכביש, במהלך חצייה מימין לשמאל, הרי שראשה היה מופנה לעבר הכביש ולא לעבר המדרכה, כמתועד ב-ת/15 וכיוון שרינת שכבה עם ראשה לעבר המדרכה, הדבר מעיד על כך שנפגעה מהרכב במהלך החצייה ונהדפה לאחור.

הסנגור שב וטען בפניו כי רינת נתקלה ברכב הנאשמת ונהדפה לאחור ולכן, היא מתועדת שוכבת במרחק מהרכב ועל כך השיב הבוחן כי הנאשמת טענה כי כלל לא הבחינה ברינת ועצרה רק אחרי ששמעה צעקה, דהיינו, במהלך זמן התגובה שלה, הרכב המשיך להתקדם ולכן נוצר המרחק.

הבוחן נשאל והשיב כי כיוון שהרכב היה בפניה ימינה, הרי שרינת נהדפה ימינה ולא קדימה.

כאשר נשאל לגבי אמת המידה לאחריותה של הנאשמת לתאונה, השיב הבוחן כי היא לא נתנה זכות קדימה להולכת רגל במעבר חצייה.

הסנגור שב וטען בפני הבוחן, כי רינת למעשה נתקלה ברכב הנאשמת והבוחן השיב כי אם כך, לא ברור מדוע הנאשמת לא הבחינה בה עד אחרי הפגיעה.

הבוחן נשאל מדוע נמצאה רינת, לאחר התאונה, בתחילת מעבר החצייה, כאשר לגרסתה, חצתה מחצית מרוחב המעבר והשיב כי רוחב הכביש הוא 5.5 מטרים והפינה הקדמית של הרכב נמצאה במרחק של 2 מטרים מהמדרכה.

הבוחן אישר כי לא נמצאו סימנים על גבי גלגל הרכב.

הבוחן נשאל לגבי מניעת התאונה והשיב שלא ערך שחזור, כיוון שמדובר ברכב במהלך פניה ימינה ובמהירות שאינה קבועה. עם זאת, רינת שהתה בכביש 2.7 שניות, במהלכן, הנאשמת הייתה אמורה לראות אותה.

לבסוף, נשאל הבוחן והשיב כי אם רינת הייתה מועדת ונופלת, ללא קשר לרכב הנאשמת, היה הייתה נופלת לתוך הכביש ולא לעבר המדרכה.

ב-ת/13, ציינה השוטרת סמ"ר בלשצ'וק אילונה, כי הגיעה למקום במהלך משמרת והבחינה באישה שוכבת על מעבר החציה ורכב עומד בסמוך. בשיחה עם הנאשמת, מסרה לה האחרונה כי נסעה במהירות של 10 קמ"ש ופתאום שמעה צעקה ומישהי נזרקה לה על הרכב. השוטרת צילמה במקום מספר תמונות, שסומנו ת/15 ומתעדות את מקום שכיבתה של רינת, אחרי התאונה.

ב-ת/14, ציין השוטר רס"ל סאלח עליאן, כי הגיע למקום להחליף את השוטרת ובישיחה עם הנאשמת, מסרה לו האחרונה כי פנתה ימינה בצומת ולפתע ראתה משהו מימינה, יצאה מהרכב והבחינה באישה שוכבת על הכביש. עוד טענה בפניו הנאשמת, כי לא פגעה בה ולא הרגישה מכה.

הנאשמת נחקרה 3 פעמים.

בהודעתה הראשונה, ת/2, שגבתה בזירת התאונה, מסרה הנאשמת כי נסעה במהירות איטית, של 10 קמ"ש, אחרי שעצרה במעבר חציה קודם ולאחר שפנתה ימינה בצומת שבנדון, שמעה מישהי אומרת "תזמינו אמבולנס" ואז עצרה, ירדה מהרכב והבחינה ברינת שוכבת על גבי סימון אדום-לבן, מימין לרכב. לטענתה, נאמר לה על ידי אנשים במקום, כי רינת נופלת כל פעם, בגלל אפילפסיה.

הנאשמת נשאלה ומסרה כי לא הזיזה את הרכב אחרי התאונה וכי הבחינה ברינת רק אחרי שירדה מהרכב ולא היה מגע ביניהן, היא לא שמעה מכה או רעש.

הנאשמת נשאלה לגבי ניגוב האבק שנמצא על רכבה והשיב כי נשענה על הרכב בזמן שחיכתה לאמבולנס ולגבי ניגוב האבק בצד שמאל, השיבה כי ניגבה עם מגבונים בגלל יונים.

כאשר נשאלה, מדוע לא הבחינה ברינת קודם לכן, השיבה "לא היה כלום".

בהודעתה השנייה, ת/3, מסרה הנאשמת כי נסעה במקום, פנתה ימינה, ראתה שמעבר החציה פנוי, המשיכה ואז ראתה אישה שזרקה זבל, קראה "וויי" והתכופפה להרים משהו. הנאשמת עצרה לראות מה קרה ואז ראתה אישה שוכבת על שפת המדרכה ולא על הכביש. הנאשמת נשאלה שוב לגבי ניגוב האבק והשיבה כי היא מנקה לכלוך של ציפורים.

בהודעתה השלישית, ת/4, מסרה הנאשמת כי עצרה כיוון ששמעה מישהי שהורידה זבל, צועקת ולא הייתה שום הולכת רגל והאישה שצעקה, עשתה זאת לפני שעלתה על המדרכה. הבוחן טען בפני הנאשמת כי שוחח עם אותה אישה והיא מסרה כי לא ראתה את התאונה והנאשמת השיבה "לא יודעת".

פרשת הגנה

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד ולגרסתה, נהגה במקום, עברה את מעבר החציה הראשון, פנתה במהירות איטית וכאשר הגיעה למעבר החציה שבנדון, עף קרטון ממכל קרטונים סמוך. אישה שהייתה במקום, עם כלב ושקית זבל, שאלה אותה אם יש לה טלפון נייד, כי יש אישה ששוכבת על הרצפה הנאשמת ירדה מהרכב והבחינה ברינת. מדדו

לה דופק, הזמינו מד"א, רינת לא הגיבה, עד שהגיע האמבולנס ואז החלה רינת לומר כי הנאשמת דרסה אותה.

הנאשמת טענה כי לא פגעה ברינת וזכור לה כי הייתה רוח מאוד חזקה וקרטון עף לכיוון הגלגל של רכבה, ממיכל הנמצא במרחק של 40 ס"מ ממעבר החצייה.

לגרסתה, כאשר ירדה מהרכב, למסור לאותה אישה נוספת, את הטלפון הנייד שלה, הבחינה ברינת שוכבת, כמתואר בעמוד 18 לפרוטוקול, שורות 1-2.

בחקירתה הנגדית, השיבה הנאשמת כי היא מכירה את המקום ואת מעבר החצייה וכי יצאה מרכבה על מנת לתת לאשה הנוספת את הטלפון הנייד שלה, בגלל רינת, ששכבה על הכביש.

הנאשמת נשאלה לגבי גרסתה ב-13 והשיבה כי לא כך אמרה, אלא מסרה כי קרטון עף על רכבה וכי הצעקה אליה התייחסה, הייתה של האישה שביקשה את הטלפון הנייד שלה.

הנאשמת נשאלה לגבי הצגת מספר גרסאות בנוגע לנסיבות המקרה והשיבה כי אמרה שעף לה קרטון על הרכב והבחינה בקרטון כאשר ירדה מרכבה, אך האישה צעקה וביקשה טלפון נייד וכאשר ירדה לתת לה, הבחינה ברינת שוכבת על הכביש.

הנאשמת נשאלה מדוע עצרה והשיבה כי עצרה בגלל הקרטון ומי שצעקה וכי הדבר היחיד שנזרק על רכבה, היה הקרטון.

הנאשמת נשאלה מדוע לא אמרה דבר לגבי הקרטון לשוטרים שהגיעו לזירת התאונה והשיבה כי כיוון שרינת התחילה לצעוק, כאשר הגיע האמבולנס והיא עצמה הסתחררה.

הנאשמת נשאלה לגבי תשובה ב-2, לפיה, לא הבחינה ברינת כי לא היה כלום והשיבה כי לא היה אף אחד, למעט הקרטון שעף.

הנאשמת אישרה כי ניתן להבחין בהולכי רגל בכיוון נסיעתה, בתמונות שצילם הבוחן, אבל שבה וטענה, כי בזמן הרלוונטי, לא היה אף אחד בכביש.

הנאשמת עומתה עם גרסתה של לירז, שהודיעה על קרות התאונה, לפיה, הייתה עם גבה לאירוע, שמעה רעש, הסתובבה ואז הבחינה ברינת על הכביש ורכב הנאשמת לידה וטענה, כי לירז הייתה מולה.

הנאשמת נשאלה לגבי ניסוי שדה הראיה והעובדה כי יכלה להבחין ברינת, ממרחק של 16 מטרים, גם אם שכבה כבר על הכביש, לטענתה והשיבה כי היה חשוך ולא ראתה אותה וכי הבחינה בה לראשונה, לאחר שירדה מרכבה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשמת אחראית למיחוס לה בכתב האישום ולהלן נימוקי:

הנאשמת התקדמה לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהגה המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת - ראה **ע"פ 558/97 מדינת ישראל נגד מלניק, בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל, ע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נגד מדינת ישראל** ועוד.

ההלכה המסכמת בסוגיה זו, נקבעה בע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהגה. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהגה לבין קרות התאונה.

בעניין כרסנטי לעיל, חוזר בית המשפט העליון ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהגה המתקרב למעבר חצייה, הלכת מלניק והלכת שטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: "ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהגה המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

במקרה שבפני, לא סיפקה הנאשמת הסבר מניח את הדעת לכך שלא הבחינה ברירת, עובר לפגיעה בה וקביעותו של הבוחן, לגבי שדה הראיה במקום, לא נסתרו על ידי ההגנה.

ניתן לראות בבירור בתמונות שצולמו במקום, 14-23, כי שדה הראיה בכיוון אליו פנתה הנאשמת, היה פתוח וללא כל הגבלה ומכאן, שגם אם הייתה רינת מוצאת עצמה על הכביש, ללא קשר לפגיעת רכבה של הנאשמת, היה על הנאשמת להבחין בה בשלב כלשהו, במהלך התקרבותה למעבר החצייה ולא רק לאחר שיצאה מהרכב ומשלא הבחינה בה בשום שלב, כאמור, נהגה ברשלנות.

במקום לא נמצאו ממצאים רבים, אך הבוחן ידע לקשור בין חלק מניגובי האבק שמצא על רכב הנאשמת, לפגיעה ברירת וממצאיו לא נסתרו על ידי ההגנה, גם לא בעדות הנאשמת.

הנאשמת הציגה מספר גרסאות לאירוע -

גרסתה המידית, ב-ת/13, הייתה כי "נסעה במהירות של 10 קמ"ש ופתאום שמעה צעקה ומישהי נזרקת לה על הרכב. לטענתה לא פגעה בה והיא בטוחה בזה ב-100% וכי האישה זרקה עצמה על הרכב".

הגרסה השנייה, ב-ת/14 ו-ת/10 הייתה כי "... פנתה ימינה לשלם... לדבריה היא ראתה משהו מימינה על הכביש כשיצאה ראתה אישה שוכבת על הכביש. לדבריה היא לא פגעה בה ולא הרגישה מכה".

אציין, כי ת/13 ו-ת/14, הוגשו בהסכמת ההגנה ומבלי שעורכיהן נדרשו להעיד בבית המשפט ומכאן, ניתן ללמוד כי ההגנה אינה חולקת על האמור בהם.

הגרסה השלישית, ב-ת/2, הייתה כי "פניתי ימינה הייתי אולי על 10 קמ"ש בערך ואז שמעתי מישהי אומרת תזמינו אמבולנס ואז עצרתי, ירדתי מהאוטו וראיתי אישה שוכבת על הפסים אדום-לבן מצד ימין של הרכב...".

הגרסה הרביעית, ב-ת/3, הייתה כי "באתי לפנות ימינה לרחוב שלם ובזמן הגעתי למעבר חציה על רחוב שלם מעבר החצייה היה פנוי ולא היה כלום המשכתי בנסיעה ואז ראיתי אישה שזורקת זבל ואז היא אמרה "יוו" וראיתי אותה מתכופפת להרים משהו ואז עצרתי במקום וירדתי לראות מה קרה ובסוף הסתבר לי כי היא עוזרת לאישה שהייתה שוכבת על שפת מדרכה באזור שצבוע אדום לבן ולא על הכביש ואני לא פגעתי באישה שהייתה על הכביש" וכאשר נשאלה לגבי דבריה ב-ת/13 ו-ת/14, השיבה "נכון ראיתי את האישה שזורקת זבל מתכופפת וזה מה שראיתי, את האישה שהייתה שוכבת לא ראיתי".

הגרסה החמישית, ב-ת/4, הייתה כי "אני עצרתי כי הייתה מישהי שצעקה שהורידה זבל... זה היה של זאת עם הקרטון, היא חצתה את מעבר החצייה איפה שקרה האירוע מצד שמאל לימין ראיתי אותה.... לפני שהיא עלתה על המדרכה היא צעקה".

הגרסה השישית, עדותה של הנאשמת בבית המשפט, כמפורט בעמודים 17-18 לפרוטוקול.

בנסיבות בהן הנאשמת סותרת עצמה פעם אחר פעם לגבי עובדות מהותיות, כמפורט לעיל - מה ראתה? מה עף על רכבה? מדוע עצרה? ועוד ועוד, ברי כי בית המשפט לא יוכל ליתן אמון בגרסתה ובניסיונה להרחיק עצמה מאחריות לאירוע. סתירות אלה באו לידי ביטוי גם בחקירתו הנגדית של הבוחן וסיכומי ההגנה. פעם טוען הסנגור בפני הבוחן, כי רינת "נתקלה ברכב" - עמוד 10, שורות 19-22 ופעם הוא טוען, כי רינת נפלה בלי שום קשר לרכב הנאשמת ולפני הגיעו למעבר החצייה - עמוד 22, שורות 2-3 בסיכומי ההגנה.

נראה כי בשל שלל גרסאותיה של הנאשמת, לא יכול היה הסנגור עצמו, להציג גרסה אחידה בפני בית המשפט.

נוסף על כך, הרי שהטענה שעלתה במהלך עדותה של הנאשמת בבית המשפט, לפיה, הדבר היחיד שעף על רכבה, היה

קרטון ממיכל קרטונים סמוך, הנה בבחינת "עדות כבושה", שלא בא זכרה בהודעותיה במשטרה והועלתה לראשונה בבית המשפט.

בעניין זה, נאמר בע"פ 3834/10, **3953 שמעון והבה נגד מדינת ישראל**:

"כידוע, ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, וזאת, לאור החשד הטבעי המתעורר לגבי אמיתותה....". לטעמי, יש גם בכך כדי להשליך באופן משמעותי על אמינותה של הנאשמת ולהקשות על מתן אמון בגרסאותיה השונות.

ממצאי הבוחן, באשר לשדה הראיה במקום, ניגוב האבק, המנח של רינת על הכביש, כפי שתועד על יד השוטרת שהגיעה למקום, מחזקים את האמור בכתב האישום ולא נסתרו על ידי ההגנה.

רינת עצמה העידה באופן ברור לגבי נסיבות קרות התאונה, שללה מכל וכל את הטענה כי נפלה בשל מצב בריאותי כזה או אחר ועשתה רושם אמין בבית המשפט.

לסיכום - מסך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החצייה וכי הנאשמת צריכה הייתה ויכולה הייתה להבחין ברינת, עוד בטרם ירדה למעבר החצייה, אך לא הבחינה בה עד לאחר הפגיעה ובעובדה זו, טמונה רשלנותה של הנאשמת, שכן, לו הייתה הנאשמת מבחינה ברינת מהמרחק שנקבע על ידי הבוחן ובהינתן כי, לגרסתה, נסעה במהירות איטית, הרי שהייתה יכולה להגיב בזמן ולמנוע את התאונה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשפ"א, 09 יוני 2021, במעמד הצדדים